

HEBREW A1 – STANDARD LEVEL – PAPER 1
HÉBREU A1 – NIVEAU MOYEN – ÉPREUVE 1
HEBREO A1 – NIVEL MEDIO – PRUEBA 1

Thursday 17 May 2001 (afternoon)

Jeudi 17 mai 2001 (après-midi)

Jueves 17 de mayo de 2001 (tarde)

1 hour 30 minutes / 1 heure 30 minutes / 1 hora 30 minutos

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only. It is not compulsory for you to respond directly to the guiding questions provided. However, you may use them if you wish.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- Ne pas ouvrir cette épreuve avant d'y être autorisé.
- Rédiger un commentaire sur un seul des passages. Le commentaire ne doit pas nécessairement répondre aux questions d'orientation fournies. Vous pouvez toutefois les utiliser si vous le désirez.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento. No es obligatorio responder directamente a las preguntas que se ofrecen a modo de guía. Sin embargo, puede usarlas si lo desea.

נתחו אחד מן הטקסטים הבאים:

- 1(a) את לבני החומר בשביל התנורים עשה בעיירתה של חנה הלבן ליפקה - שם הקטנה שקורא לו, כנראה, על שום דלות מעמדו, כי הוא איש מבוגר היה וגם לא קטן כלל בקומתו.
- 5 דרך חלון המטבח של בית הקהל יכלה חנה לראותו כשהוא מתהלך יחף ופשוט-מעיל על-יד הבור ועושה בחומר לא לו, הואיל והוא רק שכיר היה, ומגרש הלבנים היה של יחיאל-בר בעל הכבשנות. כאחד מאבותינו הקדמונים במצרים לש פה ורמס בטיט, ונשא ברוב יגיעה את המלבן, כשהוא מתאנח מתוך כך אף הוא, כמוהם הם אז, כי חולה רב־מְטִיָּץ היה והתנועות החזקות הכאיבו לו. בשעת הצהריים הופיע פה לפעמים מעבדו יחיאל-בר, האיש התקיף, אשר מתחת לבגד הקמלט שלו מדמה היתה חנה לראות כמין שבט נוגשים...
- 10 פורע הוא תחת משא צרותיו - נעצבה עליו הרבנית, אמה של חנה, כשראתה אותו בכך. כי הלא במשך זמן קצר מתו עליו אז אשתו ושני בניו. הנערים, אברהמיל ויונה - טובי מזג שניהם ומפליאים את רבם, לוי-יצחק, בדקות תפיסתם - ביום אחד לוקחו ממנו...
- מבעד לסריגי הגדר ראתה חנה את הפטתו של האיש לתוך הבור הפתוח, כאשר הוא בא בפעם הראשונה, באביב, למקום עבודתו...
- 15 ברגעי יאוש בחייה נאחזה אחר כך חנה באיש הזה לא אחת: הינה. והלא מר היה לו. ובכל זאת קם בבוקר וקרא בדחילו, מתוך כוונת הלב: מודה אני לפניך, מלך חי וקיים, שהחזרת בי נשמתי בחמלה.
- באמצע הקיץ הובאה מכפר קמינקא הילדה מירל, בת האחת-עשרה... אל מגרש הלבנים הביא קרובה אותה ואת חבילתה, ואץ לחזור לרחבת השוק, ששם נשארה עגלתו ללא השגחה...
- 20 מאיזה בגד ישן של האם התקינה לה סינר, וקשרה מטפחת לראשה, ולא עבר זמן רב והצריף העזוב קיבל שוב את הצורה של חדר-מגורים.
- [...] אבל כל זה עבר מהר, וגז כחלום. כי פעם, ביום שָׁרֵב, בשעות שלאחר הצהריים, הלכה הילדה עם חברותיה אל הנהר להתרחץ ולא שבה עוד...
- האב, מרוחץ כבר אחרי העבודה, עמד לצאת לבית-הכנסת, אל התפילה, והינה ראה את נער הרועים, פֶּאָטְקָה, נדחף לחצרו על-ידי אחדים מגרי הגיא, ובידיו הכיר את כתונת הבד של בִּיתו.
- 25 אחר-כך הופיעו ובאו האחרים, מסימטת הקהל, מכיכר השוק ומהרחוב הארוך. האנשים הן, לריח אסון זולתם, כמו לזה של עשן השריפה, ממהרים לבוא למקום המעשה, נרעשים, בלי ספק, מזה אשר יראו, אבל בו בזמן - כמו אל מול פני בניין אחוז להבות - גם מתחממים במקצת לאורו.
- עוד לא נגמרה אז שנת אבלו של האיש, והוא ב"קדיש היתום" בתפילתו, כלל גם אותה, את הילדה, ועם זה בא והתהלך עוד כה וכה במגרש הלבנים, אבל בלי ביטחון בצעדיו עתה, כאילו נמצא על פני קרקע נהר, עד אשר יום אחד, בעומדו לתמוך בסֶנֶר לִבְנִים שהתמוטט, נמעד ונפל ללא קום עוד.
- 30 בלילה, ערב יום היריד ה"גדול", מת, ומיהרו האנשים להוציאו למחר בהשכמת הבוקר, כי חששו שהמעבר בשוק ייחסם על-ידי העגלות, והם אצים היו לשוב מי לסדנתו ומי לחנותו. וזכור היה לה לחנה, מראה הצריף, כשבאה להציץ אליו אחר כך...

[דבורה בארון / הלבן]

מהו מקומה של המספרת בסיפור?
 אילו אסוציאציות מעלה הסיפור?
 מהו היחס של דבורה בארון לחברה ואיך הוא מובע בסיפור?
 כיצד מוצגים דמותו של ליפקה הלבן וגורלו?

1(b):

1. ביום כפור בשנת תשכ"ח לבשתי
2. בגדי חג כהים והלכתי לעיר העתיקה בירושלים.
3. עמדתי זמן רב לפני כוך חנותו של ערבי,
4. לא רחוק משער שכם, חנות
5. כפתורים ורוכסנים וסלילי חוטים
6. בכל צבע ולחצניות ואבזמים.
7. אור יקר וצבעים רבים, כמו ארון-קדש פתוח.
8. אמרתי לו בלבי שגם לאבי
9. היתה חנות כזאת של חוטים וכפתורים.
10. הסברתי לו בלבי על כל עשרות השנים
11. והגורמים והמקרים, שאני עכשו פה
12. וחנות אבי שרופה שם והוא קבור פה.
13. כשסימנתי היתה שעת נעילה.
14. גם הוא הוריד את התריס ונעל את השער
15. ואני חזרתי עם כל המתפללים הביתה.

[ביום כפור / יהודה עמיחי]

מדוע חשוב, לדעתכם, לציין שהיום הוא יום כיפור?
 למה דומה החנות ואיך נקשר הדימוי למתואר בשיר?
 בשורה 13 כותב עמיחי "כשסימנתי". מה הוא סיים? קראו גם את שורה 15 והסבירו למה הוא חשב את עצמו.
 לאיזו "נעילה" יכול המשורר להתכוון? הסבירו.